

Norge saaledes skulde have gjort det, tror jeg ikke. Det vil imidlertid være klart, at, naar en enkelt Magt frasiger sig Konventionen, saa er det det Samme, som at den falder bort. Det er jo nemlig for det første klart, at, hvis det er Danmark selv, der opsigter den, saa bortfalder den, og Andet end dette behøves der jo slet ikke at ligge i de omtalte Ord i Loven. Sagen er nemlig den, at, selv om det først er en anden Magt, der opsigter den, saa ville vi sikkert slutte os dertil, under alle Omstændigheder ville vi sikkert gjøre det, hvis det er en større Magt, der opsigter den, f. Ex. England, og saa maa Loven falde bort med det Samme, det forekommer mig ganske klart. Den Indbending, som jeg altsaa indrømmer, det ærede Medlem kan fremsætte, er som sagt, mere af formel end reel Betydning.

Veth: Den høitærede Minister indrømmede jo Berettigelsen af den Bemærkning, som jeg fremsatte, i det Mindste i formel Henseende. Det forekommer mig imidlertid, at den ogsaa har en reel Betydning. Den høitærede Minister forklarede det nu saaledes, at naar Danmark med 12 Maaaneders Varjel opsigde Konventionen, saa gjaldt den ikke længere. Det er klart (Berg: Nei, det er ikke klart) Jo, naar Danmark siger sig fri fra Konventionen, saa kan det ikke være bundet ved Loven af 27de April 1883 til at holde den. Det forudsætter nu, hvad der maaste kan være rigtigt, at Ministeren uden Rigsdagens Samtykke kan opsigte Konventionen. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvorvidt det skulde forholde sig saaledes, men naar den høitærede Minister saa bemærkede, at, naar en af Magterne opsigde Konventionen, saa maatte den dog i Grunden betragtes som bortfalden, saa er det ikke Tilfældet efter de udtrykkelige Ord i Artikel 39, thi der staar jo ligesvem, som jeg oplæste før: skal Konventionen vedblive at bestaa mellem de andre kontraherende Magter, med mindre disse lovformelig opsigte den. Det forekommer mig altsaa, at man, forinden Loven forlader Rigsdagen, maatte komme til Klarhed herover, og det forekommer mig da, at der navnlig i saa Henseende er 2 Punkter, som man maa vinde Klarhed over: Har Ministeren, dersom han finder Anledning dertil, Ret til uden Medvirkning af Rigsdagen at opsigte Konventionen? Det er det Første. Og det Andet er: Dersom en eller flere af Magterne opsigter Konventionen, men der er nogle, i det Mindste to, som ikke gjøre det, hvorledes skal man saa stille sig fra vor Side, hvorledes skulle vi saa forholde os? Skulle vi saa blive ved med, om jeg saa

maa sige, at gaa paa Stumperne med den enkelte Magt, som maaste maatte være tilbage, eller skulde vi se at træffe en anden Ordning?

Judenrigsministeren (Jugerslev): Jeg har ikke sagt, som det ærede Medlem mente at have opfattet det, at naar een Magt opsigde Konventionen, bortfaldt den. Det er klart, at det ikke er Tilfældet; det Modsaatte staar ligesvem at læse i Konventionens Artikel 39. Det, jeg sagde, var, at naar en Magt opsigde Konventionen, vilde de andre Magter som en Slags Selvfølge trække sig tilbage fra Konventionen, og saa bortfaldt den. Skulde det ikke ske, og den saa blev holdt mellem de andre Magter, gjælder Loven selvfølgelig, med Mindre det bliver os, der træde tilbage, saa maa Loven, som det ærede Medlem indrømmer, ogsaa bortfalde.

Berg: Det synes jo dog, at den høitærede Minister kan blive enig med det ærede Medlem for Præsts Amts 3die Valgfreds (Veth), og saa kunde Slutningen af Lovforslaget komme til at hedde: „... forblive gjældende, saa længe Overenskomsten af 6te Mai 1882 forbliver i samme Omfang eller omfatter de oprindelig kontraherende Parter“ — saa have vi jo den rigtige Tanke — eller i alt Fald flere af de kontraherende Parter, selv om man vilde undtage en enkelt. Nu er det rigtigt nok en noget utheldig Slutning. Selv om alle de øvrige Magter paa Holland og Danmark nær opsigte Overenskomsten, saa er denne i Virkeligheden ikke ophævet eller bortfalden formelt eller reelt; den bestaar endnu, naar blot to Stater, Holland og Danmark, ikke have opsiget den. Og det er vel ikke Tanken med Forslaget? Men hvorfor saa ikke udtrykke det og derved faae Udtrykket korrektere? Et andet Spørgsmaal er det, hvad jeg nu ikke kjender, om Overenskomsten, vi have, kan siges at bestaa, uagtet der i dens Artikler midlertidig foregaar en Del Forandringer, eller rettere: jeg veed ikke, om der i selve Overenskomsten er en Bestemmelse om, at Overenskomsten kan undergaa Forandringer, og dog selve Overenskomsten bestaa. For saa vidt det er Tilfældet, mener jeg ogsaa, at det maa have sit Udtryk, saaledes at man dog forvarer sig derimod i selve Loven ved at indføre Ordet uforandret, saaledes at der kommer til at staa: „saalænge Overenskomsten af 6te Mai 1882 bestaar uforandret i samme Omfang, som den oprindelig var stiftet“. Jeg skal blot henstille dette; det er kun en Tydeliggjørelse, og naar den finder